

THE STATIC

HOOFDSTUK 1 — NO SIGNAL

De regen begon om 17:42 uur.

Later zouden mensen zich dat detail herinneren. Niet omdat de regen bijzonder was, maar omdat alles daarna veranderde.

Op dat moment wist niemand dat natuurlijk.

Voor de meeste inwoners van de stad was het gewoon een grijze dinsdagavond.

Auto's vulden de straten.

Mensen verlieten kantoren.

Lichten gingen aan achter ramen.

Kinderen fietsten naar huis.

Alles leek normaal.

En toch hing er iets in de lucht.

Iets dat niemand kon benoemen.

Elias Vermeer merkte het voor het eerst toen zijn internet wegviel.

Hij zat op de bank in zijn appartement terwijl een documentaire op televisie speelde. Op zijn laptop stond een groepschat open waarin zijn vrienden discussieerden over waar ze dat weekend zouden afspreken.

Toen bevroor alles.

De video stopte.

De berichten verdwenen.

Het wifi-symbool veranderde in een klein uitroepteken.

"Serieus?"

Hij sloeg zijn laptop dicht.

Zijn provider had vaker problemen.

Normaal duurde het een paar minuten.

Maar toen hij zijn telefoon controleerde, zag hij dat ook het mobiele netwerk verdwenen was.

Geen bereik.

Geen data.

Niets.

Dat was vreemd.

Hij liep naar het raam.

Beneden haastten mensen zich door de regen.

Auto's reden voorbij.

Niemand leek zich zorgen te maken.

Misschien lag het gewoon aan hem.

Misschien had hij pech.

Toch bleef een ongemakkelijk gevoel in zijn borst hangen.

Een soort instinctieve waarschuwing.

Alsof zijn lichaam iets had opgemerkt voordat zijn verstand dat deed.

Zijn telefoon trilde.

Eén bericht verscheen plotseling op het scherm.

Van Noah.

Clubhuis. Nu.

Geen uitleg.

Geen emoji.

Geen verdere tekst.

Dat alleen was genoeg om Elias recht te laten staan.

Noah stuurde nooit zulke berichten.

Twintig minuten later parkeerde hij zijn auto voor het oude clubhuis.

Het gebouw stond aan de rand van de stad, vlak bij een verlaten
industrieterrein.

Vroeger was het een opslagloods geweest.

Nu gebruikten de acht vrienden het als ontmoetingsplek.

Toen Elias binnenkwam, zag hij direct dat er iets mis was.

Iedereen was aanwezig.

Noah.

Mila.

Finn.

Emma.

Zara.

Lucas.

Victor.

Niemand praatte.

"Wat is er gebeurd?" vroeg Elias.

Finn draaide zijn laptop om.

Op het scherm stonden tientallen geopende websites.

Allemaal toonden dezelfde foutmelding.

VERBINDING VERBROKEN.

"Niet alleen hier," zei Finn.

"Overal."

"Wat bedoel je?"

"Ik bedoel letterlijk overal."

Hij klikte door verschillende nieuwssites.

Geen van hen werkte goed.

Video's stopten.

Pagina's laadden niet.

Livestreams vielen uit.

Zelfs internationale netwerken rapporteerden storingen.

"Cyberaanval?" stelde Emma voor.

"Te groot," antwoordde Finn.

"Geen enkele aanval veroorzaakt dit wereldwijd tegelijk."

Victor zat in een hoek van de ruimte.

Zijn gezicht was bleker dan normaal.

Hij leek ergens anders te zijn.

"Victor?"

Langzaam keek hij op.

"Ik heb vannacht iets gehoord."

Niemand reageerde.

Victor stond bekend om zijn wilde theorieën.

Maar deze keer klonk zijn stem anders.

Serieus.

Echt bang.

"Wat hoorde je?" vroeg Mila.

Victor slikte.

"Een stem."

"Van wie?"

Zijn antwoord kwam nauwelijks boven een fluistering uit.

"Van mezelf."

De stilte die volgde voelde zwaar.

Zara lachte nerveus.

"Oké. Dat is creepy."

"Ik meen het."

Victor keek hen één voor één aan.

"Ik lag wakker rond drie uur."

"En toen hoorde ik iemand buiten mijn huis."

"Die persoon riep mijn naam."

"Misschien een buurman."

Victor schudde zijn hoofd.

"Nee."

Hij keek naar de vloer.

"Het was mijn eigen stem."

Niemand wist wat ze daarop moesten zeggen.

De regen sloeg harder tegen de ramen.

Alsof de storm dichterbij kwam.

Buiten werd de lucht donkerder.

Niet door de avond.

Door de wolken.

Dikke zwarte massa's die zich boven de stad verzamelden.

Finn draaide aan een oude radio die op een plank stond.

"Misschien werkt dit nog."

Alleen ruis.

Hij probeerde een andere frequentie.

Nog meer ruis.

Een derde.

Niets.

Plotseling klonk er geluid.

Iedereen keek op.

Een stem.

Heel kort.

Alsof iemand midden in een zin was onderbroken.

"...help..."

Daarna opnieuw stilte.

Emma keek naar de radio.

"Hebben jullie dat gehoord?"

Niemand antwoordde.

Want iedereen had het gehoord.

Noah liep naar het raam.

Hij staarde naar buiten.

Zijn kaak stond strak.

"Er klopt iets niet."

"Wat bedoel je?" vroeg Elias.

Noah wees naar de parkeerplaats.

"Waar zijn de mensen?"

Elias keek naar buiten.

Hij had het eerst niet opgemerkt.

Nu wel.

De straat was leeg.

Volledig leeg.

Geen auto's.

Geen voetgangers.

Geen beweging.

Dat was onmogelijk.

Tien minuten eerder had de weg nog vol verkeer gestaan.

Nu leek het alsof iedereen tegelijk verdwenen was.

Een koude rilling liep over zijn rug.

"Misschien zit iedereen binnen vanwege de regen."

Niemand geloofde het.

Om 19:13 uur viel de stroom uit.

Het licht verdween.

De televisie stopte.

De verwarming viel stil.

Alleen de regen bleef hoorbaar.

Voor enkele seconden was het volledig donker.

Daarna sprongen de noodlampen van het clubhuis aan.

Zwak geel licht vulde de ruimte.

Het voelde verkeerd.

Alsof ze niet meer in hetzelfde gebouw zaten.

Alsof de duisternis iets had veranderd.

Lucas stond op.

Hij zei zelden veel.

Nu wees hij naar een van de ramen.

"Daar."

Iedereen draaide zich om.

Aan de rand van de parkeerplaats stond iemand.

Of iets.

Een donkere gestalte.

Te ver weg om details te zien.

Volledig bewegingloos.

"Wie is dat?" fluisterde Emma.

Niemand wist het.

De figuur bewoog niet.

Geen stap.

Geen arm.

Niets.

Hij stond er gewoon.

Starend naar het gebouw.

Victor stond op.

Zijn gezicht werd spierwit.

"Nee."

"Wat?"

"Dat stond vannacht ook buiten mijn huis."

De kamer verstijfde.

Toen knipperde het licht.

Een fractie van een seconde.

Niet langer.

Maar lang genoeg.

Toen het licht terugkwam, was de figuur verdwenen.

Niemand rende naar buiten.

Niemand stelde voor om te gaan kijken.

Zelfs Zara niet.

Voor het eerst die avond voelde Elias echte angst.

Niet de angst voor een onbekend geluid.

Niet de angst voor slecht nieuws.

Maar de oeroude angst dat iets naar je kijkt vanuit de duisternis.

Om 20:04 uur besloot de groep uiteen te gaan.

Ze spraken af om morgenochtend terug te komen.

Samen.

Niemand wilde dat hardop zeggen.

Maar niemand wilde alleen zijn.

Onderweg naar huis zette Elias de radio in zijn auto aan.

Alleen ruis.

Hij draaide verder.
Nog meer ruis.
Toen hoorde hij plotseling een stem.
Vlak naast zijn oor.
Zo dichtbij dat hij schrok.
"Het begint."
Hij remde bijna instinctief.
Zijn hart bonsde.
De stem was verdwenen.
De radio speelde opnieuw alleen ruis.
Toen zag hij iets in zijn achteruitkijkspiegel.
Een donkere vorm langs de weg.
Tussen de bomen.
Veel te groot om een mens te zijn.
Hij keek opnieuw.
Niets.
Toen hij eindelijk thuis kwam, controleerde hij alle sloten.
Twee keer.
Misschien drie.
Die nacht sliep hij nauwelijks.
De regen bleef vallen.
De wind hilde rond het gebouw.
En ergens ver buiten de stad klonk een geluid.
Een geluid dat op lachen leek.

Zacht.

Ver weg.

Maar steeds dichterbij.

Alsof iets wist dat de wereld nog niet begreep wat er was begonnen.

Maar dat moment snel zou komen.

Veel sneller dan iemand dacht.

HOOFDSTUK 2 — THE FIRST LOST PERSON

Elias werd wakker met het gevoel dat hij nauwelijks had geslapen.

Het was niet de vermoeidheid die hem stoorde. Het was het gevoel dat hij de hele nacht had geluisterd. Alsof een deel van zijn brein wakker was gebleven terwijl hij sliep, wachtend op iets dat nooit kwam.

Of misschien juist wel.

Hij bleef een tijdje naar het plafond staren. Buiten was het grijs. De regen van de vorige avond had plaatsgemaakt voor een dikke laag wolken die laag boven de stad hingen.

Normaal zou hij direct zijn telefoon pakken.

Vandaag twijfelde hij.

Uiteindelijk deed hij het toch.

Geen bereik.

Nog steeds niet.

Geen berichten. Geen meldingen. Geen nieuws.

Hij opende verschillende apps. Alles bleef laden zonder resultaat.

Het voelde alsof de wereld aan de andere kant van het scherm simpelweg verdwenen was.

Met een zucht stond hij op, trok een trui aan en vertrok richting het clubhuis.

Toen hij onderweg was, begon hem iets op te vallen.

De stad functioneerde nog.

Maar niet zoals gisteren.

Mensen liepen sneller.

Winkels zaten voller.

Bij tankstations stonden lange rijen auto's.

Twee supermarkten hadden beveiligers voor de deur staan.

Niemand rende.

Niemand schreeuwde.

Maar overal hing dezelfde gespannen sfeer.

Mensen voelden dat er iets mis was.

Ze wisten alleen nog niet wat.

Toen Elias bij het clubhuis aankwam, zag hij direct dat de anderen er al waren.

Noah liep rusteloos heen en weer.

Mila zat zwijgend aan tafel.

Emma keek voortdurend op haar telefoon, alsof ze hoopte dat het netwerk elk moment terug zou komen.

Victor zag eruit alsof hij de hele nacht geen oog had dichtgedaan.

Finn draaide zich om zodra Elias binnenkwam.

"Er is iets gebeurd."

De manier waarop hij het zei zorgde ervoor dat de hele ruimte kouder leek te worden.

Elias zette zijn rugzak neer.

"Wat dan?"

Mila schoof haar telefoon over tafel.

"Lees."

Het bericht was verzonden om 03:17 uur.

Van Aaron.

Elias fronste.

Aaron hoorde niet bij hun vaste vriendengroep, maar hij kwam regelmatig langs. Hij was het soort persoon dat altijd aanwezig leek te zijn. Altijd een grap klaar had. Altijd lawaai maakte.

Het bericht bestond uit drie woorden.

IK BEN VERDWAALD.

Elias keek op.

"Dat is alles?"

Finn schudde zijn hoofd.

"Er kwam nog een tweede."

Hij opende een screenshot.

IK HOOR IEMAND MIJN STEM GEBRUIKEN.

De stilte die volgde duurde enkele seconden.

Niemand wist wat hij moest zeggen.

Emma probeerde als eerste een verklaring te bedenken.

"Misschien was hij dronken."

"Om drie uur 's nachts?" vroeg Noah.

"Misschien."

"En daarna verdwijnt hij compleet?"

Emma keek weg.

Ze geloofde haar eigen theorie niet eens.

Dat was het probleem.

Sinds die berichten had niemand nog iets van Aaron gehoord.

Zijn telefoon was uitgeschakeld.

Zijn ouders hadden hem niet gezien.

Zijn collega's hadden niets gehoord.

Het leek alsof hij simpelweg van de aardbodem verdwenen was.

Tegen de middag besloot de groep om zelf op onderzoek uit te gaan.

Ze konden niet stil blijven zitten.

Niet na alles wat er de afgelopen dagen gebeurd was.

Finn had via een oude gps-toepassing Aarons laatste bekende locatie weten te achterhalen.

Een verlaten weg aan de noordkant van de stad.

Dicht bij een uitgestrekt bosgebied.

Tijdens de rit werd niemand echt spraakzaam.

Zelfs Zara, die normaal nooit haar mond hield, keek zwijgend uit het raam.

Toen ze arriveerden, zagen ze de auto vrijwel onmiddellijk.

Een grijze hatchback stond schuin langs de weg geparkeerd.

Alsof de bestuurder plotseling was gestopt.

Mila stapte als eerste uit.

"Aaron?"

Haar stem verdween tussen de bomen.
Geen antwoord.
Elias liep naar de wagen.
De bestuurdersdeur stond open.
Binnen lag Aarons telefoon op de passagiersstoel.
Het scherm was gebarsten.
De batterij was leeg.
Maar verder leek alles normaal.
Geen bloed.
Geen schade.
Geen teken van een gevecht.
Dat maakte het juist zo vreemd.
Waarom zou iemand zijn auto verlaten?
Waarom zou iemand zijn telefoon achterlaten?
Noah ontdekte de voetsporen als eerste.
Ze begonnen vlak naast de wagen.
Verse afdrukken in de natte modder.
"Aaron."
Iedereen verzamelde zich rond hem.
De sporen liepen rechtstreeks het bos in.
Maar er was nog iets.
Naast de menselijke voetafdrukken bevonden zich diepe afdrukken
van iets anders.
Niet duidelijk genoeg om een vorm te herkennen.

Maar groot.
Veel groter dan een mens.
Noah bleef er een tijdje naar kijken.
Voor het eerst sinds Elias hem kende, leek hij ergens geen verklaring
voor te hebben.
De groep volgde het spoor.
Naarmate ze dieper het bos in liepen, veranderde de sfeer.
De bomen stonden dichter op elkaar.
Het licht werd zwakker.
De geluiden verdwenen.
Elias realiseerde zich plotseling dat hij al minutenlang geen vogel had
gehoord.
Geen insecten.
Geen geritsel.
Niets.
Alleen hun eigen voetstappen.
Toen klonk er een stem.
"Aaron!"
Iedereen bleef onmiddellijk staan.
Emma draaide zich om.
"Hoorden jullie dat?"
De stem kwam van verder tussen de bomen.
Te ver weg om precies te bepalen waar.
Maar duidelijk genoeg om herkenbaar te zijn.

Het was Aarons stem.
"Misschien is hij het echt," fluisterde Mila.
Niemand antwoordde.
Enkele seconden later klonk dezelfde stem opnieuw.
Precies dezelfde woorden.
Precies dezelfde toon.
Precies dezelfde timing.
Alsof iemand een opname opnieuw afspeelde.
"Aaron!"
Een koude rilling trok door Elias heen.
Noah keek het bos in.
"Niet antwoorden."
"Waarom niet?"
"Omdat mensen niet exact hetzelfde klinken."
Mila wilde iets terugzeggen.
Toen stopte ze.
Want ze beseftte dat hij gelijk had.
De stem klonk niet natuurlijk.
Hij klonk gereproduceerd.
Nagebootst.
Bestudeerd.
Voor de derde keer galmden dezelfde roep tussen de bomen.
Dit keer dichterbij.
Alsof iets zich langzaam verplaatste.

Niemand bewoog nog.
Toen kraakte ergens een tak.
Niet vlakbij.
Maar ook niet ver weg.
Een zwaar geluid.
Alsof iets met enorm gewicht zich verplaatste.
Elias keek tussen de stammen door.
Eerst zag hij niets.
Toen merkte hij beweging op.
Heel ver weg.
Een donkere vorm.
Zo hoog dat hij bijna tussen de boomtoppen leek te staan.
Hij kneep zijn ogen samen.
De figuur stond stil.
Volledig stil.
Maar toch voelde Elias onmiddellijk dat het naar hen keek.
Zijn hart begon sneller te slaan.
Hij wist niet waarom.
Misschien omdat ieder instinct in zijn lichaam schreeuwde dat hij
moest vertrekken.
Finns radio kraakte plotseling.
Iedereen schrok.
De speaker vulde zich met ruis.
Toen verscheen een stem.

"Kunnen jullie mij horen?"
Mila werd bleek.
Het was Aaron.
Of iets dat precies als Aaron klonk.
Dezelfde stem.
Dezelfde uitspraak.
Dezelfde ademhaling.
Dezelfde angst.
"Kunnen jullie mij horen?"
De zin herhaalde zich.
Nog een keer.
En nog een keer.
Alsof een machine probeerde te oefenen.
Alsof iets wilde leren hoe mensen praatten.
Toen viel alles stil.
Geen stem.
Geen radio.
Geen wind.
Het bos leek plotseling dood.
Zelfs de lucht voelde anders.
Alsof de omgeving zelf wachtte.
Noah maakte als eerste weer een beweging.
"We gaan."
Niemand discussieerde.

Niemand stelde vragen.

Ze draaiden zich om en liepen terug naar de weg.

Niet rennen.

Niet kijken.

Gewoon vertrekken.

Toch voelde Elias de hele tijd dezelfde aanwezigheid achter zich.

Alsof iets hen volgde tussen de bomen.

Niet jagen.

Niet aanvallend.

Observerend.

Toen ze eindelijk de auto's bereikten, durfde hij nog één keer
achterom te kijken.

In de verte, diep tussen de stammen, stond dezelfde enorme schaduw.

Bijna onzichtbaar.

Maar aanwezig.

En terwijl ze wegreed, kreeg Elias een verontrustend gevoel.

Niet dat ze ontsnapt waren.

Maar dat ze toestemming hadden gekregen om weg te gaan.

Die avond hing Noah een vel papier aan de muur van het clubhuis.

Niemand lachte erom.

Niemand vond het overdreven.

Iedereen keek er alleen maar zwijgend naar.

SURVIVAL RULE #1

GA NOOIT ALLEEN HET BOS IN

Voor het eerst sinds de storingen waren begonnen, voelde het alsof ze niet langer leefden in een wereld vol problemen.

Maar in een wereld vol regels.

En ergens diep in het bos was Aaron verdwenen.

Niet gevonden.

Niet gered.

Verdwenen.

En geen van hen kon het gevoel van zich afschudden dat hij nog steeds ergens tussen de bomen was.

Of dat iets anders zijn plaats had ingenomen.

HOOFDSTUK 3 — IT LAUGHED BACK

Die avond bleef niemand lang praten.

Nadat Noah de eerste survivalregel aan de muur had gehangen, zat de groep urenlang in stilte in het clubhuis. Normaal zou iemand een grap maken. Zara zou iets zeggen om de spanning te breken. Aaron zou waarschijnlijk veel te hard lachen om iets dat niet grappig was.

Maar Aaron was er niet.

En zijn afwezigheid voelde groter dan de ruimte zelf.

De zon zakte langzaam achter de wolken weg. Tegen de tijd dat de duisternis de stad bereikte, was niemand naar huis gegaan.

Niet omdat ze het hadden afgesproken.

Omdat niemand alleen wilde zijn.

Finn zat achter zijn laptop en probeerde toegang te krijgen tot nieuwssites. De meeste werkten nog steeds niet. De pagina's laadden

half in voordat ze vastliepen. Sommige websites toonden alleen foutmeldingen. Andere waren volledig verdwenen.

"Dit slaat nergens op," mompelde hij.

"Wat nu weer?" vroeg Emma.

Finn draaide het scherm om.

Een wereldkaart vulde het display.

Op tientallen locaties knipperden rode markeringen.

"Ik heb een archiefsite gevonden die nog werkt."

"Wat voor site?"

"Een noodforum."

Noah keek op.

"Wat posten ze?"

Finn scrolde langzaam naar beneden.

Meldingen verschenen uit verschillende landen.

MASSALE STORINGEN IN DUITSLAND

MENSEN VERMIST IN POLEN

RADIOSIGNALLEN HERHALEN STEMME

ONBEKENDE GELUIDEN IN BOSGEBIEDEN

De berichten kwamen uit verschillende delen van de wereld.

Maar ze beschreven bijna allemaal dezelfde dingen.

Verdwijningen.

Storingen.

Stemmen.

En iets dat mensen zagen tussen bomen.

Een koude stilte viel over de groep.
Dit was niet langer een lokaal probleem.
Wat er gebeurde, gebeurde overal.
Mila staarde naar haar telefoon.
Ze had geprobeerd haar zus te bereiken sinds de ochtend.
Nog steeds zonder succes.
"Misschien komt het netwerk morgen terug."
Niemand reageerde.
Zelfs zij geloofde het niet meer.
De uren verstreken.
Buiten werd het donkerder.
Om negen uur begon de stroom opnieuw te haperen.
De lampen flikkerden kort.
Daarna stabiliseerde alles weer.
Vijf minuten later gebeurde het opnieuw.
Deze keer langer.
De schaduwen in de ruimte leken voor een moment te bewegen.
Toen sprongen de lampen weer aan.
Victor keek direct naar de ramen.
"Ik haat dit."
"Wij allemaal," antwoordde Zara.
Victor schudde zijn hoofd.
"Nee. Jullie begrijpen het niet."
Hij stond op.

Zijn stem trilde.

"Ik heb die stem weer gehoord."

Iedereen keek naar hem.

"Wanneer?"

"Vannacht."

"Wat zei ze?"

Victor aarzelde.

Alsof hij twijfelde of hij het moest vertellen.

"Ze zei dat ik naar buiten moest komen."

Niemand lachte.

Niemand maakte een opmerking.

Want inmiddels wist iedereen dat Victor niet loog.

Misschien had hij zich vergist.

Misschien was hij bang.

Maar hij loog niet.

Finn sloot zijn laptop.

"Ik denk dat we hier vannacht blijven."

Voor het eerst stemde niemand tegen.

Het clubhuis voelde veiliger dan hun huizen.

Of misschien minder onveilig.

Dat was inmiddels hetzelfde geworden.

Rond middernacht waren de meesten in slaap gevallen.

Elias niet.

Hij zat bij een van de ramen en keek naar buiten.

De parkeerplaats lag verlaten onder het schijnsel van een enkele
straatlamp.

Mist kroop langzaam over het asfalt.

De wereld leek stil.

Te stil.

Hij keek op zijn horloge.

00:37.

Nog steeds geen verkeer.

Nog steeds geen mensen.

Hij wilde net opstaan toen iets zijn aandacht trok.

Aan de overkant van de straat stond een figuur.

Zijn adem stakte.

De gestalte stond volledig stil.

Te ver weg om details te zien.

Maar duidelijk zichtbaar onder het zwakke licht.

Elias kneep zijn ogen samen.

Misschien was het een persoon.

Misschien niet.

Hij bleef kijken.

De figuur bewoog niet.

Geen enkele beweging.

Alsof het wist dat het bekeken werd.

Langzaam stond Elias op.

Zijn hart begon sneller te slaan.

Hij wilde Noah wakker maken.
Toen gebeurde er iets vreemds.
De straatlamp boven de figuur flikkerde.
Slechts één keer.
Toen het licht terugkwam, stond de figuur dichterbij.
Niet veel.
Maar genoeg.
Alsof hij enkele meters vooruit was gekomen.
Zonder dat Elias had gezien hoe.
Een ijskoude rilling trok door zijn lichaam.
Dit keer maakte hij Noah wakker.
Binnen enkele seconden stonden ook de anderen bij het raam.
"Zie je hem?" fluisterde Elias.
Noah knikte langzaam.
De figuur stond nu halverwege de straat.
Nog steeds bewegingloos.
Nog steeds zwijgend.
Victor werd bleek.
"Dat bedoelde ik."
Emma keek hem aan.
"Wat?"
Victor wees naar buiten.
"Dat stond ook bij mijn huis."
Niemand zei iets.

De mist werd dikker.
De figuur leek bijna op te gaan in de duisternis.
Toen kraakte plotseling de radio.
Iedereen schrok.
Finn draaide zich om.
De speaker stond aan.
Hoewel niemand hem had aangeraakt.
Witte ruis vulde de ruimte.
Daarna kwam een geluid.
Een zacht lachje.
De groep verstijfde.
Het klonk menselijk.
Maar niet helemaal.
Alsof iemand probeerde te lachen zonder te begrijpen waarom
mensen lachten.
Het geluid duurde enkele seconden.
Toen stopte het.
Daarna kwam een stem.
"Hallo?"
Emma keek direct naar de radio.
"Aaron?"
De stem klonk opnieuw.
"Hallo?"
Precies hetzelfde.

Geen verschil.
Geen verandering.
Een perfecte herhaling.
Dezelfde toon.
Dezelfde pauze.
Dezelfde ademhaling.
Mila voelde haar maag samenknijpen.
"Aaron..."
De stem sprak opnieuw.
"Hallo?"
Daarna volgde gelach.
Harder deze keer.
Langer.
Het geluid vulde het clubhuis.
Niet schreeuwerig.
Niet hysterisch.
Vrolijk.
Alsof iets plezier had.
Finn trok onmiddellijk de stekker uit de radio.
De speaker viel stil.
Niemand bewoog.
Niemand sprak.
Alleen hun ademhaling bleef hoorbaar.
Langzaam keek Elias weer naar buiten.

De straat was leeg.
De figuur was verdwenen.
Alsof hij er nooit had gestaan.
Maar dat maakte het niet beter.
Dat maakte het erger.
Want niemand had hem zien vertrekken.
Ze hadden allemaal slechts een paar seconden naar de radio gekeken.
En in die paar seconden was hij verdwenen.
De rest van de nacht sliep niemand meer.
Tegen de ochtend begon de mist eindelijk op te trekken.
De lucht kleurde langzaam grijs.
Voor even leek alles weer normaal.
Tot Zara de voordeur opende.
Ze bleef direct staan.
"Eh... jongens?"
De anderen kwamen naar haar toe.
Op de buitenkant van de deur stonden woorden geschreven.
Met zwarte verf.
Of iets dat daarop leek.
Drie eenvoudige woorden.
WE ZIEN JULLIE
Niemand wist wie ze daar had achtergelaten.
Niemand had iets gehoord.
Niemand had voetstappen gezien.

Maar één ding werd op dat moment pijnlijk duidelijk.

Wat er ook achter de storingen zat...

Wat er ook Aarons stem gebruikte...

Wat er ook buiten had gestaan...

Het luisterde niet langer alleen.

Het wist waar ze waren.

HOOFDSTUK 4 — BLACK TREES

De woorden op de deur verdwenen niet.

Noah probeerde ze weg te schrobben met water. Daarna met schoonmaakmiddel. Uiteindelijk zelfs met verfverdunner die hij ergens achter in het clubhuis vond.

Niets werkte.

De zwarte letters bleven zichtbaar.

Ze werden lichter.

Vager.

Maar verdwenen deden ze niet.

Alsof de woorden niet op de deur waren geschreven.

Alsof ze erin waren gebrand.

Tegen de middag had Noah het opgegeven.

Niemand zei hardop waarom dat hen zoveel angst aanjoeg.

Het waren tenslotte maar drie woorden.

Maar het feit dat iemand – of iets – ongemerkt zo dichtbij was gekomen, voelde als een grens die was overschreden.

Tot nu toe hadden ze gekeken naar de gebeurtenissen.

Nu leken de gebeurtenissen terug te kijken.
Elias stond bij het raam toen Finn plotseling zijn laptop dichtklapte.
Dat geluid alleen al liet iedereen opschrikken.

"Wat?"

Finn keek hen aan.

"Ik heb iets gevonden."

Binnen enkele seconden zat de hele groep rond de tafel.

Het scherm toonde een satellietfoto.

Op het eerste gezicht leek er niets bijzonders aan.

Bossen.

Velden.

Een paar wegen.

Tot Finn inzoomde.

"Hier."

Hij wees naar een gebied ten noorden van de stad.

Een groot stuk bos zag er anders uit dan de rest.

Donkerder.

Veel donkerder.

Het leek alsof iemand een zwarte vlek over de kaart had uitgesmeerd.

"Wat is dat?" vroeg Emma.

"Geen idee."

"Misschien een schaduw."

Finn schudde zijn hoofd.

"De opname is midden op de dag gemaakt."